

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **I.S.**, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Praha 2, Slavíkova 1568/23, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, **za účasti osoby zúčastněné na řízení : Kaldera, spol. s r.o.** se sídlem Liborova 330/24, Praha 6, IČ: 25763601, zastoupena Janem Kalvodou, advokátem se sídlem Bělohorská 35, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.12.2009, č.j.: S-MHMP 871598/2009/OST/No,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23.12.2009, č.j.: S-MHMP 871598/2009/OST/No, kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí odboru výstavby Úřadu městské části Praha 6 č.j. MCP6 051464/2009, sp. zn. SZ MCP6 085584-1/2007/OV/Na, zn.D-307/Bř ze dne 6.8.2009 vydané k žádosti stavebníka – společnosti Kaldera spol. s r.o.

Prvostupňovým správním rozhodnutím byla v části výroku pod bodem I. povolena výjimka z čl.8 odst. 2 vyhl. č. 26/1999 Sb. HMP, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl.m. Praze, (OTP), ve výroku pod bodem II. byla zamítnuta žádost o povolení výjimek z čl. 23 odst. 2, čl. 24 odst. 2 a čl.24 odst. 1 vyhl. OTP a ve výroku pod bodem III. bylo vydáno rozhodnutí o změně stavby spočívající v nástavbě a přístavbě bytového domu č.p. 307 při

ulicích U Dvora a Šlikova na pozemcích parc.č. 2065 a 2066 v kat. území Břevnov v Praze 6. Napadeným odvolacím rozhodnutím bylo prvostupňové správní rozhodnutí změněno v jednotlivých výrocích rozhodnutí upřesněním a úpravou textu v údajích týkajících se požadavků na výstavbu.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel žalovaný ze zjištění, že změna stavby spočívá v nástavbě jednoho podlaží na stávajícím bytovém domě čp. 307 a v přístavbě stávajícího bytového domu tak, že půdorys stávajícího domu bude rozšířen směrem do dvora o 1,65 m a v prostoru dvora budou přistavěny podzemní garáže pro 12 automobilů. Zastřešení bude sedlovou střechou se 7 sedlovými vikýři orientovanými směrem do ulic Šlikova a U Dvora včetně repliky stávajícího nárožního vikýře, směrem do dvora bude střecha pultová.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť s rozhodnutím nebyla doručena grafická příloha, tudíž není patrné, jak je změna umístěna, není vymezen druh pozemku (§ 11 vyhl. Č. 503/2006 Sb.), rozhodnutí nevyčerpává obsah žádosti a není zřejmé, zda nemělo proběhnout územní řízení, stavba nerespektuje stávající okolní zástavbu a bude zastiňovat dům čp. 357 ve vlastnictví žalobce. Žalobce v územním řízení namítal, že stavební úřad vzal za měřítko zástavby jen větší stavby na druhé straně ulice Šlikova, pominul, že stavba bude převyšovat dům, na který navazuje čp. 308, který má jen 2 nadzemní podlaží a podkroví. Zcela byla opomenuta vazba na dům žalobce (rozpor s čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhl. OTP). Stavba zhorší kvalitu prostředí, pohodu bydlení, odstupová vzdálenost je malá, studie osvětlení byla zpracována v r. 2004 na jiný projekt. K doplnění studie studií ze 6/2009 žalobce uvedl, že se týká pouze denního osvětlení, nikoliv oslunění. Ve výkresu je oproti studii osvětlení dům žalobce zakreslen nepřesně, výška jeho domu je vzhledem ke stoupání ulice U Dvora nižší. Namítal, že není zřejmé, jak bude řešeno odvětrání garáží a do jakého prostoru (čl. 22 OTP), není prokázáno splnění požadavků na likvidaci dešťových vod. Řízení o výjimkách je zmatečné, není zřejmé, o jaké výjimky je žádáno, chybí důvod k povolení výjimky dle čl. 8 odst. 2 OTP, mohlo dojít i k nepřesnému zakreslu domu odvolatele ve výkresu budoucí jižní fasády.

K uvedeným odvolacím námitkám žalovaný především přdestřel právní úpravu, týkající se úlohy grafické přílohy žádosti o stavební povolení podle § 92 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona a § 11 odst. 5 vyhl. č. 503/2006 Sb. s tím, že grafická příloha žádosti není obligatorní částí rozhodnutí a v řízení byla splněna podmínka zveřejnění územního záměru ve vazbě na okolí vyvěšením situačního výkresu. Žalobce se pak seznámil se žádostí včetně dokumentace a v řízení uplatnil své námitky.

Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí napravil nedostatek předepsaných náležitostí rozhodnutí, jímž je označení druhu pozemku a učinil tak změnou rozhodnutí, spočívající v upřesnění druhu pozemku pro územní záměr.

K vyčerpání předmětu řízení žalovaný argumentoval tím, že zástupce žalobce se zúčastnil veřejného projednání změny záměru, spočívajícím v redukci nadzemní části přístavby do dvora, která je obsažena i v dokumentaci z 3/2009. V dané věci došlo toliko k redukci části záměru – změny, proto nemohlo být řízení zastaveno. Žalobce ani neuvedl, jaké ustanovení práva žalovaný v této souvislosti porušil, když správní řád zastavení řízení o části žádosti nezná.

Žalovaný neshledal pochybení stavebního úřadu při posouzení stávající okolní zástavby. Uvedl, že nástavba jednoho podlaží se umísťuje na stávající bytový dům v ul. Šlikova. Tato ulice není tvořena drobnou zástavbou památkové zóny, nýbrž vícepodlažními řadovými bytovými domy.. Hmotově a výškově řešení nástavby koresponduje s měřítkem těchto objektů. Dům žalobce není nárožním domem ulice Šlikova a ulice U Dvora. Je umístěn výše v ulici U Dvora při téže komunikaci. V této ulici se nacházejí dožilé stavby s doplňkovou funkcí k bytovému domu, které budou odstraněny. Protilehlá domu žalobce bude stěna o délce 2,1 m - stěna přístavby bytového domu směrem do dvora. Výška hřebene střechy je 14,22 m, nárožní vikýř, svou výškou

rozhodný pro dům žalobce, má výšku 12,65 m, hřeben střechy domu žalobce je 11,03 m. Nárožní dům tvořící druhé nároží při ulici U Dvora a Šlikova má výšku hřebene 15,80 m. Uvedené údaje dle žalovaného svědčí o tom, že nástavba ani hmotově ani výškově nevybočuje z charakteru okolní zástavby. Přístavba do dvora se rozšiřuje o 1,85 až 2,1 m. Protilehlá domu žalobce je přístavba v délce 2,1 m. Další stávající stavby budou odstraněny, což negativně neovlivní světelné podmínky domu žalobce. Z uvedených důvodů žalovaný vyhodnotil záměr jako vyhovující dle čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhl. OTP platnými v hl.m. Praze.

Uvedené žalovaný doplnil zjištěním, že dům žalobce je umístěn na protilehlé straně ul. U Dvora, takže vzdálenost staveb je podmíněna šířkou stávající ulice U Dvora. Takové umístění rodinného domu by podle vyhl. OTP platné od 1.1.2000 nebylo možné, řešení záměrů podle výjimky z vyhl. OTP je proto třeba činit s přihlédnutím k již historické zástavbě a založení uliční čáry.

Studie denního osvětlení a proslunění stávajících sousedních rodinných domů z prosince 2004 byla zpracována na původní neredukovaný návrh s jednopodlažní přístavbou nad podzemními garážemi. Podle této studie denní osvětlení ve všech posuzovaných místnostech ve vztahu k navrhované přístavbě vyhovovalo normovým požadavkům. Další studie z června 2009 tím spíše potvrdila vyhovující požadavky na osvětlení po redukci záměru o jednopodlažní přístavbu, příloha č. 2 pak obsahuje i vyhovující posouzení oslunění rodinného domu žalobce, a to konkrétních místností, kde rozhodující je umístění oken, nikoliv výška římsy domu žalobce a to, že výška domu žalobce se vzhledem ke stoupajícímu terénu snižuje. V dokumentaci je uvedena a byla posuzována nejvyšší výška stěny v místě, kde je stavbou nejvíce ovlivněna.

K námitce odvětrání garáží žalovaný uvedl, že pro projekt územní rozhodnutí stanovilo zcela dostatečnou podmínku č. 16b, týkající se odvětrání garáží v souladu s požadavky vyhl. OTHP.

Ke způsobu likvidace dešťových vod žalovaný uvedl, že tato otázka není předmětem změny stavby, projekt stavby zachovává stávající způsob odvedení dešťových vod, proto žalovaný v tomto směru formuloval podmínku č. 16c) územního rozhodnutí.

K námitkám o zmatečnosti výroků pod body I. a II. o povolení výjimek z OTP žalovaný uvedl, že po úpravě a redukci projektové dokumentace nebylo třeba o výjimkách z čl. 23 odst. 2. čl. 43 odst. 2 a čl. 24 odst. 1 vyhl. OTP rozhodovat, neboť řešení záměru je v souladu s těmito ustanoveními vyhlášky, proto byla žádost o povolení těchto výjimek zamítnuta. Výjimka z ust. čl. 8 odst. 2 vyhl. OTP byla povolena z důvodu redukce zastavěné plochy oproti původnímu záměru s tím, že zde budou odstraněny přístavby a stavby s doplňkovou funkcí k bytovému domu a rozšíření hmoty bytového domu směrem do dvora o 2,1 m neovlivní denní osvětlení a oslunění rodinného domu žalobce. Protilehlá stěna rodinného domu žalobce bude toliko v délce 2,1 m. Záměr jednopodlažní nástavby a přístavby do dvora v hloubce max. 2,1 je citlivý, hmotově i výškově odpovídá charakteru okolní zástavby, což vyplývá z fotodokumentace stávajícího stavu i z výšek staveb dle projektové dokumentace. Žalovaný vyšel ze zjištění, že v daném místě jsou stísněné podmínky dané historickou zástavbou. Výšková kóta stěny domu žalobce (+ 7,37 m) je kótou v nejexponovanějším místě a vzhledem ke svažitému terénu další výsledky měření oslunění a osvětlení mohou být jen příznivější. K tomu žalovaný dále poukázal na to, že stávající bytový dům je zchátralý a nevyužívaný, záměr sledující obnovu funkce bydlení tedy nemůže ovlivnit pohodu bydlení v okolních domech. Tyto skutečnosti dle žalovaného odůvodňují povolení výjimky z ust. čl. 8 odst. 2 vyhl. OTHP. Žalovaný k tomu uvedl, že změnou rozhodnutí napravil chybu ve výroku prvostupňového rozhodnutí, když podle upravené dokumentace je vzdálenost navrhované přístavby od rodinného domu žalobce 6,39 m a nikoliv 7,39 m.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

1) Žalobce v podané žalobě uplatnil obdobné námitky jako v odvolání proti územnímu rozhodnutí. Jeho námitky uvozuje argumentace, že realizací stavby by žalobci vznikla újma na jeho vlastnickém právu, neboť realizace stavby by přinesla zhoršení kvality prostředí a hodnoty území.

Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost územního rozhodnutí z důvodu absence jeho přílohy, která obsahuje výkres současného stavu území s vyznačením změněné stavby a jejich vazeb a vlivů na okolí. Tato příloha rozhodnutí, přestože tvoří s územním rozhodnutím jeden celek, nebyla žalobci doručena. Dle žalobce je územní rozhodnutí doručované bez grafické přílohy rozhodnutím nepřezkoumatelným, neboť z něj takto nelze seznat, jak byla stavba umístěna, aby bylo možné doplnit odvolací důvody a účastník řízení dostal komplexní a srozumitelnou informaci o stavbě a podmínkách, za nichž je umístěna. Na rozdíl od žalovaného žalobce považuje za podstatné nikoliv to, zda územní rozhodnutí tuto grafickou přílohu mítí má, ale že ji dle územního řízení obsahuje, a proto musí být k rozhodnutí připojena. Za lichou, považoval žalobce argumentaci, že správní orgány nedisponují možností grafické přílohy zveřejňovat způsobem umožňujícím dálkový přístup, neboť situaci řeší ust. § 20 odst. 2 stavebního zákona, které umožňuje zveřejnění písemnosti n prioritně na úřední desce včetně oznámení, kde lze do písemnosti nahlédnout. Podle žalobce jde o vadu neurčitosti rozhodnutí, neboť není zřejmé, na jaký výkres rozhodnutí odkazuje a jaká dokumentace k územnímu rozhodnutí platí. K požadavku na nezbytnost připojení grafické přílohy k rozhodnutí žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22C 239/2007.

2) Žalobce namítal rozpor stavby s obecnými technickými požadavky na výstavbu – rozpor územního rozhodnutí s § 90 písm. b) a c) stavebního zákona.

V rámci této námitky namítal, že předmětná změna stavby nerespektuje okolní zástavbu, bude převyšovat dům čp. 308, na který navazuje a bude převyšovat a zastiňovat dům žalobce čp. 357. Je toho názoru, že stavba má být umístěna v ulici U Dvora tak, aby byla přizpůsobena architektonicko-urbanistickým poměrům této ulice, tvořené drobnou zástavbou I NP + podkroví. To znamená, že by nemělo být přípustné umístění stavby s 3 NP+ podkrovím a s výškou 14 m při kombinaci nedostatečné vzdálenosti těchto staveb. Navrhovaná stavba způsobuje vzhledem k jejímu objemu a výšce „utopení“ nemovitostí žalobce. Dle žalobce je odkaz stavebního úřadu na stanovisko orgánu památkové péče nepřipadný, protože ten sleduje hlediska památkové péče, nikoliv hlediska architektonicko-urbanistická.

Žalobce nesouhlasil s tím, že stavební úřad porovnával zasazení změny stavby z hlediska jejího objemu a výšky se stavbami na opačné straně ulice Šlikova, ačkoliv se jedná o předěl mezi dvěma druhy zástavby a konfigurace terénu zde je jiná – domy jsou situovány níže po svahu. Byla opomenuta vazba na dům žalobce a na domy nejbližší a také na dům čp. 308 v blokové zástavbě směrem k ulici Bělohorská, který má jen 2 NP, na stavbu navazuje a stavba jej bude převyšovat. Nebyl vzat v úvahu charakter drobné památkové zóny, jíž je stavba součástí a až intimní charakter zástavby uličky U Dvora. Žalovaný následně jen účelově poměřoval výšky staveb – výšku hřebene střechy domu žalobce v nejvyšším bodě ve štítě 11,3 m a výšku nárožního vikýře navrhované stavby 12,68 m. Přitom je výška domu žalobce vzhledem ke stoupající ulici od terénu nižší a v úrovni vstupních dveří má dům žalobce výšku hřebene jen 9 m.

Žalobce namítal nerespektování hledisek umístění stavby jako je kvalita prostředí, hodnota území, zachování pohody bydlení s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 44/2005 a nedostatek odstupových vzdáleností požadovaných vyhl. č. 26/1999 Sb.

Žalobce namítal, že navrhované umístění stavby zhorší světelné poměry v nemovitostech, zejména zhorší osvětlení a oslunění, způsobí „utopení“ domu žalobce z důvodu stávajících

stísněných poměrů v místě, které sám stavební úřad připouští.. Z tohoto důvodu považoval za nevýznamné a zavádějící tvrzení stavebního úřadu, že protilehlé stěny budou pouze v délce 2,1 m.

Žalobce shrnul, že navrhovaná stavba tedy nerespektuje urbanisticko – architektonické charakteristiky ulice U Dvora a snižuje kvalitu prostředí a hodnotu území a je navržena v rozporu s čl. 4 odst. 1, čl. 8 odst. 1 a čl. 13 vyhl. č. 26/1999 Sb. HMP, v rozporu s § 20 odst. 1 a § 25 odst. 1 vyhl. č. 506/2006 Sb. a v rozporu s ust. § 76 odst. 2 a § 90 písm. b) a c) zákona č. 183/2006 Sb. a tyto vady ani žalovaný neodstranil.

3) Žalobce namítal nezákonnost udělené výjimky z čl. 8 odst. 2 vyhl. č. 26/1999 Sb. HMP. Tvrdil, že není důvodu pro to, aby stavba byla realizována v rozporu s. ustanoveními cit. vyhlášky, když výjimečné řešení lze zvolit například tam, kde dodržení ustanovení vyhlášky stávající poměry stavby neumožňují a kde by si to vyžadovalo neúměrné výdaje. Výjimku nelze povolit tam, kde stavebník disponuje malým pozemkem a chce na něm realizovat velkou stavbu K výjimečnému řešení musí být dán relevantní důvod. V dané věci nelze seznat naplnění zákonných důvodů pro udělení výjimky. Na výkresu zobrazujícím vztah předmětných staveb je dům žalobce nepřesně zakreslen, neboť na úrovni budoucí jižní fasády měněné stavby není výška jeho stěny + 7.,370 m, ale vzhledem ke stoupání ulice U Dvora méně. Ani společná délka protilehlých stěn v délce 2,1 m nemůže odůvodnit udělení výjimky, když zvětšený objem stavby se bude negativně uplatňovat ve vztahu k urbanistickým poměrům v ulici U Dvora a způsobí „utopení” domu žalobce a proti navrhované stěně přístavby je v domě žalobce okno obytné místnosti. Žalobce upozornil, že žalovaný posouzení výjimky přesouvá do problematiky osvětlení a oslunění, ačkoliv zájmy chráněné v čl. 8 vyhlášky jsou širší a nelze je redukovat pouze na problematiku hygienických norem.

Žalobce namítal, že argumentace stísněnými poměry a historickým vývojem zástavby nemůže být důvodem povolení předmětné výjimky. Naopak tyto poměry v lokalitě jsou důvodem k tomu, aby návrh na umístění stavby byl zamítnut. Vzhledem k uvedenému je dle žalobce územní rozhodnutí vydáno v rozporu s § 169 odst. 2 stavebního zákona a § 63 vyhl. č. 26/1999 Sb. HMP, je rozporné s § 68 odst. 3 správního řádu a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

4) Žalobce namítal, že územní řízení a rozhodnutí v něm vydané je zmatečné. Tuto zmatečnost spatřoval v tom, že není zřejmé, o jaké výjimky bylo žádáno a jestliže o výjimkách bylo rozhodnuto negativně, pak nelze stavbu umístit.

Z uvedených důvodů a pro neodstraněné vady řízení žalovaným žalobce požadoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě setrval na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce zachování pohody bydlení uvedl, že z podané žaloby není zřejmé, jakým způsobem má být pohoda bydlení žalobce dotčena. Doplnil, že navrhovaná přístavba rozšiřuje stávající půdorys z 12,20 m na 13,85 m. Stěna rodinného domu žalobce je protilehlá stávajícímu domu včetně přístavby a oknům žalobce bude protilehlá převážně zahrada bez kůlen a přístavků, které budou záměrem odstraněny. Rozsah redukovaného záměru nemůže způsobit „zahuštění zástavby”, jeho architektonické a urbanistické začlenění do okolní zástavby je projednanou dokumentací prokázáno a v napadeném rozhodnutí odůvodněno.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. , soudního řádu správního v mezích žalobních námitek a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

1) Žalobce se především neoprávněně dovolává nepřezkoumatelnosti územního rozhodnutí z důvodu nedostatku doručení grafické přílohy rozhodnutí – výkresu změny stavby.

Ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí není nikde uvedeno, že by nedílnou součástí rozhodnutí v této věci (tak, jak se žalobce doslovně dovolává této součásti rozhodnutí s odkazem na právní posouzení obdobné věci Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 22 Ca 239/2007) byla grafická příloha (výkres, situační plán) změny stavby. Ve výroku územního rozhodnutí není uvedeno, že se změna stavby umísťuje podle určité projektové dokumentace či situačního výkresu tak, že tato dokumentace či výkres jsou nedílnou součástí či např. jen součástí územního rozhodnutí. Ve výroku rozhodnutí pod bodem III. je změna stavby vymezena jako „Nástavba a přístavba bytového domu čp. 307 v Praze Břevnově v ul. U Dvora a Šlikova” a dále je tato změna stavby vymezena určením změn stavby na pozemcích parc.č. 2065 a 2066 v kat.úz. Břevnov. V části výroku pod bodem IV. odst. 1. je sice uvedeno, že změna stavby bude v souladu s grafickou přílohou rozhodnutí, která obsahuje výkres současného stavu území v měřítku 1:150 a 1:250 s vyznačením změněné stavby a jejích změn, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb, tato část výroku rozhodnutí je však koncipována jako podmínka pro umístění stavby spočívající v nezbytném *souladu* umístění stavby s grafickou přílohou rozhodnutí. Rozhodnutí v dalším textu, a to ani v odůvodnění a ve svém závěru neoznačuje žádnou přílohu připojenou k rozhodnutí, natož, že by byla součástí rozhodnutí. Územní rozhodnutí tak vymezuje umístění stavby toliko ve výroku III – umístění a charakter změny stavby a ve výroku IV. - podmínky pro změnu stavby, které v odstavcích 1.-17. podrobným způsobem popisují změnu stavby v její prostorové změně i výšce a se stavebně technickými požadavky, z nichž lze dostatečným způsobem usuzovat nejen na umístění, ale i na budoucí provedení stavby.

Skutečnost, že záměr v grafickém provedení (situační výkres) nedoprovází rozhodnutí o umístění stavby v příloze, tedy nezpůsobuje v tomto případě nezákonnost rozhodnutí, neboť dle výroku rozhodnutí netvoří součást tohoto rozhodnutí. Stavební úřad ve výroku nevyslovuje, že tato dokumentace má být nebo je nedílnou součástí územního rozhodnutí. Jedině v takovém případě totiž správní judikatura, a to jak dřívější- Vrchního soudu v Praze (č.j. 6A 74/96-30), tak i pozdější – Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 2 As 10/2007) požaduje k účinku rozhodnutí i zákres stavby. Situační výkres změny stavby může být součástí, přílohou rozhodnutí, pokud stavební úřad usoudí na nezbytnost seznámit účastníky řízení se stavem změny stavby i v grafickém provedení. V územním řízení situační zákres umístění stavby na pozemcích většinou slouží jako vizuální zjištění a určení, jak je stavba v lokalitě a v ní daných vztazích umístěna a doprovází tak popis stavby. V dané věci však soud považuje výroky pod bodem III. a IV. rozhodnutí ve specifikaci umístění stavby naprosto dostačující, neboť se zabývají jak charakterem i typem stavby samotné včetně jejích částí, tak i jejím vymezeným umístěním ke stávající stavbě a v návaznosti na sousední objekty v ul. Šlikova a U Dvora. Objekty stavby, včetně rozšíření původního půdorysu do dvora, nová výška hřebene střechy, výška římsy a sklon střechy, odstupové vzdálenosti, celková zastavěná plocha, kapacita objektu i umístění podzemních garáží jsou náležitě popsány zejména v tom směru, jak vystupují v rámci podlaží objektu v dané lokalitě. Nadto projektová dokumentace stavby byla součástí spisového materiálu od podání žádosti v průběhu celého územního řízení, žalobce byl informován oznámením o zahájení územního řízení a o tom, že se ohledně stavebního záměru uskuteční veřejné jednání. Jak je patrné ze spisu, veřejné projednání záměru se uskutečnilo po dvakrát. Dne 14. 5.2009 a dne 25.6.2009, neboť bylo z důvodu námitek a požadavků žalobce opakováno, žalobce při jednání dne 14.5.2009 v rámci zásady koncentrace, o které byl poučen, uplatnil námitky proti územnímu záměru, z těchto námitek však není zřejmé, že by se domáhal předání grafické přílohy rozhodnutí - grafického provedení záměru pro účely uplatnění svých práv. Naopak, z jím uplatněných námitek je zřejmé, že žalobce byl dobře obeznámen s parametry změny stavby, neboť jeho

námítky směřovaly do hmotového i výškového navýšení stavby, do odstupových vzdáleností i světelných poměrů v nemovitostech žalobce. Žalobce byl v oznámení o veřejném ústním projednání nejen poučen o možnosti nahlížet do podkladů řízení (t.j. i do grafického, situačního provedení záměru), ale i o tom, že veškeré námítky a připomínky musejí být dle § 89 odst. 1 stavebního zákona uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží. Žalobce námitku neznalosti poměrů změny stavby, která by vyplývala z nedostatku doručení grafické přílohy v rámci zásady koncentrace řízení neuplatnil, navíc jeho věcné námítky vůči záměru uplatněné jím ve lhůtě do konání ústních jednání ani nesvědčí o tom, že by nedoručení grafického vyjádření záměru bylo na újmu jeho procesních práv jako účastníka řízení. Z jeho námitek naopak vyplývá, že žalobce byl dostatečně obeznámen se zamýšleným zásahem stavby do území, což mu umožňovalo vznášet námítky týkající se jak vlivu stavby na okolní zástavbu, tak i zhoršení poměrů na jeho nemovitostech.

Z uvedených důvodů, bez ohledu na právní argumentaci žalovaného opírající se v napadeném rozhodnutí o právní úpravu týkající se úlohy grafické přílohy žádosti o vydání územního rozhodnutí podle ust. § 92 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona a dle úpravy dané vyhl. č. 503/2006 Sb., soud dospěl k úsudku, že skutečnost, že žalobci nebylo doručeno grafické vyjádření záměru, které bylo, jak vyplývá ze správního spisu, v situačním výkresu na akci: „Rekonstrukce činžovního domu ul. Šlikova“ zveřejněno vyvěšením na úřední desce Úřadu městské části Praha 6, nečiní územní rozhodnutí nepřezkoumatelným a žalobce tím nebyl zkrácen na svých právech.

2) V rovině věcných námitek žalobce a požadavků na umístění stavby soud posuzoval zákonnost napadeného rozhodnutí toliko z hledisek, v rámci nichž mu přísluší hodnotit zákonnost rozhodnutí žalovaného.

Městský soud v Praze již judikoval, byť v jiných věcech zástavby v památkově chráněné zóně, že není orgánem, který by se měl v tomto případě zabývat odbornou stránkou, jíž je umístění předmětné stavby z hlediska urbanistického a architektonického. Posouzení urbanisticko architektonických požadavků na umístění stavby v určité lokalitě je otázkou odbornou a přísluší příslušným orgánům územního rozvoje a plánování a stavebním úřadům v rámci jejich působení a pravomoci z hlediska ochrany *veřejných zájmů na zachování urbanistických a architektonických hodnot v území a lokality určené k zastavění*, garantované územními plány, případně podrobnějšími regulačními plány daného území. Zjištění charakteru území, architektonických a urbanistických hodnot je totiž výsledkem činnosti orgánů územního plánování a celého procesu předkládání územně analytických podkladů, včetně odborného urbanistického a architektonického posouzení, které vedou k vydání územního plánu, jehož základní zásady uspořádání území a limity využití území jsou závazné, tedy i závazně výchozí pro vydání územního rozhodnutí (§ 53 násl. stavebního zákona)

Je tedy zcela na stavebním úřadu, aby si při projednávání konkrétního případu umístění stavby, řídíce se územním plánem a stanovisky příslušných dotčených orgánů státní správy, učinil úsudek o tom, zda jde o stavbu urbanisticky a architektonicky vhodnou pro dané území a zda stavba doplňuje již existující soubor staveb tak, že nemůže ohrozit veřejné zájmy vytýčené ve veřejně projednaném územním plánu. Pro umístění stavby v určitém území je tak nezbytné obstarání závazného stanoviska odborného orgánu územního rozvoje, případně orgánu památkové péče a posouzení souladu všech předložených stanovisek dotčených orgánů státní správy. Tímto postupem je garantováno projednání a hájení veřejného zájmu na umístění stavby z hlediska urbanistického a architektonického, který nemůže být slučován s veřejnými subjektivními právy těch účastníků řízení, kteří jsou mezujícími sousedy a kteří tato svá veřejná subjektivní práva mohou v územním řízení uplatňovat toliko v rozsahu jejich možného dotčení na hmotných právech. Účastenství žalobce v územním řízení bylo dáno ust. § 85 a 2 písm. b) stavebního zákona, podle kterého účastníky územního řízení jsou také *osoby, jejichž vlastnické*

nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám nebo k sousedním pozemkům nebo stavbám na nich, může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Toto účastenství vyvozuje procesní postavení účastníků územního řízení z rozsahu hmotných práv a zájmů, daných vlastnickým právem k sousedním pozemkům a stavbám a jen v mezích těchto práv mohl být žalobce umístěním předmětné stavby dotčen. V tomto směru soud poukazuje i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které, je-li účastenství určité osoby v územním řízení odvozeno od možnosti dotčení jejích práv, pak v mezích tohoto dotčení práv jí přísluší výkon účastnických práv a ochrana jejích hmotných práv, tzn., že vyjádření a námítky, které je takový účastník v územním řízení oprávněn uplatnit, se musejí vztahovat k jeho právům. Je proto vyloučeno, aby se žalobce domáhal ochrany práv jiných účastníků řízení, která mu nepřísluší (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.7.2007 č.j.: 2 As 10/2007-83). Posuzování otázek ochrany veřejného zájmu spočívající v umístění staveb z hlediska urbanistického a architektonického a z hlediska odborného posouzení památkové zóny tedy žalobci jako mezujícimu sousedu dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona nepřísluší. Jde o otázku ochrany veřejného zájmu v dohledu jiných orgánů státní správy, případně obce jako účastníka řízení podle § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, jejichž stanoviska si stavební úřad v řízení opatřil.

Závazné stanovisko odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu ze dne 25.3.2008 vyjadřující přípustnost předmětné rekonstrukce činžovního domu zcela bere v úvahu skutečnost, že se úprav týkají objektu v památkové zóně Tejnka dle vyhl. č. 108/2003 Sb. Závazné stanovisko se ke stavbě vyjadřuje výslovně z hlediska předmětu ochrany, jíž je urbanistická struktura, charakter a architektura objektu a začlenění do urbanistické struktury tohoto prostředí. Není tedy důvodné tvrzení žalobce, že odkaz stavebního úřadu na závazné stanovisko orgánu státní památkové péče je nepřipadný, neboť nesleduje hlediska urbanistická a architektonická a že nebyl vzat v úvahu charakter památkové zóny.. K dané věci bylo v tomto směru v závazném stanovisku uvedeno, že předmětný dům se při zachování typu střechy i za cenu navýšení hřebene, zásadněji neuplatňuje v širších vztazích, panoramatické hodnoty památkové zóny nebudou při zvýšení hřebene razantně narušeny. Uvedené stanovisko navazuje na koordinované závazné stanovisko odboru územního rozvoje Úřadu městské části Praha 6 ze dne 5.11.2007, které potvrdilo, že objekt se nachází v území stabilizovaném jako čistě obytné s dochovaným venkovským charakterem zástavby a hodnotí, že úpravy domu směřují k rekonstrukci domu pro účely bydlení. Soud shledal, že oporu v podkladech řízení, v projektové dokumentaci včetně fotodokumentace má zjištění, že objekt se nachází ve starší souvislé zástavbě v ulici Šlikova a U Dvora, která je reprezentována jak nižšími domky v ulici U Dvora, tak vyššími činžovnými domy v ulici Šlikova a že tato charakterově i výškově rozličná zástavba i za současného stavu koexistuje v památkové zóně jako představitelka jak urbanismu venkovského charakteru tak i městské činžovní zástavby. Oporu v uvedených podkladech řízení a ve fotodokumentaci má i odůvodnění napadeného rozhodnutí, že navýšení stávající stavby ve výšce cca 14 m nezpůsobuje nepřiměřené vybočení z charakteru zástavby v ulici Šlikova, neboť protilehlý nárožní dům čp. 358 je rovněž vícepodlažním činžovním domem o srovnatelné výšce, za současného stavu dokonce převyšující předmětný dům čp. 307. Urbanistické posouzení charakteru rekonstrukce k domu směrem k okolní zástavbě tak nemohlo přehlédnout stávající zástavbu obdobnými objekty v uliční čáře ulic Šlikova a zaměřit se toliko na domy v ulici U Dvora, konkrétně na dům žalobce. Protože rekonstruovaný dům je domem nárožním v ulici Šlikova a v ulici U Dvora nebylo možné nevzít v úvahu koexistenci celé zástavby v daném místě, tj. nejen vzít v úvahu poměry staré zástavby v ulici U Dvora, ale i celkový pohled na historickou zástavbu v daném místě včetně zásadní linie ulice Šlikova, která ostatně pohledově v daném místě převažuje. Pokud tedy dotčené orgány státní správy neshledaly předmětnou změnu stavby nepřipustným vybočením ze stávající historické zástavby, nadto zástavby již stísněné, tedy i z pohledu žalobce zapříčiňující již v minulosti „utopenost“ domků v ulici U Dvora, a to z důvodu zde již existujících vyšších objektů včetně doplňkové garáže zužující ulici U Dvora, nemá soud podmínky k tomu, aby

zásadně přehodnotil vydaná závazná stanoviska, jimiž se stavební úřad při vydání územního rozhodnutí řídil.

Uvedené ovšem nemění nic na tom, že žalobci svědčí veřejné subjektivní právo namítat dotčení na svých právech majetkových, kam náleží všechny námitky vycházející z jeho vlastnického práva k pozemkům a stavbám dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, tedy i tedy i požadavky na respektování obecně technických požadavků na výstavbu dle vyhl. č. 26/1999 Sb. HMP – v dané věci na zachování pohody bydlení.

V mezích žalobních námitek, které žalobce uplatnil a které také byl oprávněn uplatnit, tedy byly námitky urbanistického a architektonického nesouladu územního záměru toliko potud, pokud tyto námitky spočívají v objemovém řešení, výšce a odstupu stavby směřovaly také k ochraně subjektivních práv žalobce na zachování pohody bydlení dle čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. (dále jen OTP).

Zachování pohody bydlení a nároky na přiměřené odstupy staveb dle vyhl. č. 26/1999 Sb. HMP je dáno obecně technickými požadavky na výstavbu spočívajícími v posuzování negativních vlivů a účinků staveb a jejich zařízení na životní prostředí, jimiž jsou dle čl. 13 odst. 3 vyhl. č. 26/1999 hl.m. Prahy škodlivé exhalace, hluk, teplo, otřesy, vibrace, prach, zápach, znečišťování vod a pozemních komunikací a zastínění budov a nesmí překročit limity uvedené v příslušných předpisech.

Žalobce své námitky proti umístění stavby postavil toliko na tvrzení stísněného vzhledu dané lokality po rekonstrukci, konkrétně na „utopení“ jeho domu ve stávající zástavbě a na porušení odstupových vzdáleností předmětné změny stavby od nároží jeho domu v ulici U Dvora, což se mělo stát nezákonným udělením výjimky z ust. § 8 odst. 2 cit. vyhlášky.

Žalobci lze přisvědčit v tom, že nová či rozšířená zástavba v jakémkoliv místě vždy přináší určité zhoršení pohody bydlení mezujícího souseda, avšak toto zhoršení pohody bydlení nemusí být globálně vždy důvodem pro nepovolení umístění změn staveb, je spíše třeba hodnotit střet těchto zájmů. Za situace, kdy v dané lokalitě územní plán umožňuje umístění obytné stavby, již navrhovatel změny stavby jako vlastník pozemku i stávajícího objektu čp. 307 realizuje své vlastnické právo, nadto toliko v záměru zvýšení domu a rozšíření jeho vnitřního traktu směrem do dvora, při kompenzaci spočívající v odstranění starých doplňkových staveb a kdy nemění odstupové vzdálenosti daného místa, zbývá toliko k posouzení, zda účinky předmětné stavby nezpůsobí nepřiměřené zhoršení pohody bydlení žalobce jako mezujícího souseda přes ulici U Dvora. To znamená při respektování veřejného zájmu na umístění staveb v daném místě i nezbytné zvážení proporcionality zájmů budoucích mezujících sousedů. Žalobce snížení pohody bydlení spatřuje v pocitu stísněnosti bydlení, konkrétně „utopení“ jeho domu v důsledku změny stavby. Jak vyplývá ze spisu, z projektové dokumentace, a z fotodokumentace „stísněnost“ místa je skutečně dána již historickou zástavbou daného místa. Stávající zástavba neodpovídá současným nárokům na odstupy staveb, je však pravděpodobně obyvateli místa respektována, neboť ze spisu není ani zřejmé, že by se např. žalobce v rámci územního řízení snažil stávající situaci nějak ovlivnit, např. poukazem na stávající stavbu garáže při domě čp. 307 v ulici U Dvora, která zejména pohledově způsobuje vnímání stísněnosti místa v ulici U Dvora. Otázka nezbytnosti další existence garáže (pokud náleží k domu čp. 307) není například navozena ani v souvislosti s navrhovanou změnou stavby, zahrnující i stavbu podzemních garáží, není ovšem ani zřejmé, kým je garáž v ul. U Dvora využívána. Soud toto zmiňuje proto, že nelze přehlédnout, že za stávajících linií domu žalobce čp. 357 a i předmětného objektu čp. 307 se na stísněných poměrech v ulici U Dvora podílí objekt připojené garáže jako mnohem větší příčina „utopenosti“ místa než zamýšlená nástavba o 1 NP a podkroví a než úpravy předmětného objektu směrem do dvora, které nadto dle projektové dokumentace a dle odůvodnění územního rozhodnutí znamenají zmenšení strany objektu v ul. U Dvora z 16,97 m na nově navržených 13,84 m. Z uvedeného vyplývá, že na stísněnosti místa se absolutně nepodílí navrhovaná změna stavby, nýbrž i jiné faktory, jímž je stávající, historická zastavěnost místa a existence garáže v ul.

U Dvora. Soud vnímá mínění žalobce, že právě tato historická stísněnost je důvodem, proč by v dané místě neměly být prováděny předmětné úpravy činžovního domu. Nicméně tyto úpravy směřují k odstranění zjevné zastaralosti domu, prostorově víc nezahušťují zástavbu, nevybočují z uličních čar, pouze výškově a ve dvorním traktu s minimálním překryvem v délce protilehlých stran 2,1 m působí na objekt žalobce. Není pravdou, že majitel objektu čp. 307 realizuje velkou stavbu na malém pozemku. Vymezení umístění stavby i situace plánované zástavby v posouzení „Vliv rekonstrukce a nástavby RD na denní osvětlení objektu RD U Dvora 357/6“ svědčí o tom, že rekonstrukce objektu nevyčerpává pozemek parc. č. 2066 v jeho zahradní funkci a zachovává pohled na protější starý venkovský charakter zástavby, stejně tak i opačný příznivý pohled do zahradního prostředí. (viz fotodokumentace). Z uvedených důvodů žalobcovy námitky o „utopenosti“ zástavby v ul. U Dvora neobstojí, neboť pocitový vjem stísněnosti v místě staré zástavby není v příčinné souvislosti se změnami stavby předmětného činžovního domu a nedotýká se *v míře nepřiměřené danému místu* práv žalobce.

Žalobce by mohl být úspěšný ve své námitce stísněnosti daného místa, nikoliv však z hlediska dotčení na vnímání vzhledu toho místa a pocitu pohody, ale pouze potud, pokud by jej tato stísněnost zkrátila na právu užívání jeho rodinného domu, tj. pokud by změna stavby zapříčinila negativních vlivů a účinky stavby na životní prostředí a dům žalobce ve smyslu čl. 13 odst. 3 vyhl. č. 26/1999 hl.m. Prahy. Žalobce namítal nedostatečný stávající odstup předmětného objektu čp. 307 a z těchto důvodů i nezákonnost povolení výjimky z ust. čl. 8 odst. 2 vyhl. č. 26/1999 Sb. pro územní záměr už v tak stavebně zatíženém prostředí. Tato jeho námitka v podmínkách dané lokality znamená, že z negativních vlivů vyjmenovaných v dle čl. 13 odst. 3 vyhl. č. 26/1999 Sb. HMP, způsobujících nepohodu bydlení, žalobce brojí proti zastínění svého domu, což souvisí s posouzením, zda by v důsledku navrhovaného záměru došlo k překročení limitů osvětlení či oslunění uvedených v příslušných předpisech.

Stavební úřad vycházel ze studie „Vliv rekonstrukce a nástavby RD na denní osvětlení objektu RD U Dvora 357/6“ z 6/2009 vypracované pro aktuální (zredukovaný) návrh územního záměru. Předmětem studie bylo posouzení denního osvětlení objektu žalobce v ul. U Dvora 357/6 a tato studie brala v úvahu 2 posuzované body s nejméně příznivou polohou v západní fasádě objektu čp. 357/6. V závěru této studie se konstatuje, že posuzovaná místnost v přízemí objektu vyhovuje požadavkům na hodnoty činitele denní osvětlenosti dle ČSN 73 0580-1. Závěry uvedené studie nadto doplňuje zjištění stavebního úřadu, vyplývající z polohy domů, že k proslunění a oslunění oken domu žalobce v překryvu (protilehlosti) stěn obou objektů, který zasahuje jižní konec stěny domu čp. 307 a severní konec stěny domu žalobce čp. 357 dojde z jižního směru, takže změna stavby spočívající v nástavbě v severozápadní části nemůže zabránit oslunění domu žalobce. To potvrzuje závěry původní studie z r. 2004 k otázce oslunění domu, nadto vydané k původnímu, neredukovanému záměru. Soud pouze podotýká, že žalobce k výsledkům studie osvětlení a k posouzení dopadu oslunění na část protilehlé strany jeho domu ani nenamítal poměry interiéru domu, které budou změnou stavby ovlivněny, totiž to, jaká místnost a jakého charakteru bude dle jeho názoru vystavena zastínění, jeho námitky v koncentrační lhůtě obsahovaly jen obecné konstatování zastínění nemovitostí žalobce.

3) Jestliže z důvodu stávající historické zástavby ulic Šlikova a U Dvora a v důsledku postačujícího, dle studie vyhovujícího osvětlení domu žalobce, nedochází k žádnému nepřiměřenému dotčení na vlastnických právech žalobce a žalobce jiné, konkrétní dotčení (kromě stísněnosti místa a pohody bydlení), které bylo žalovaným vypořádáno, netvrdí, pak není důvod ani k tomu, aby soud shledal nezákonným napadené rozhodnutí ve výroku pod bodem I. o povolení výjimky z čl. 8 odst. 2 vyhl. č. 26/1999 Sb.

Podle čl. 8 odst. 2 vyhl. č. 26/1999 Sb. HMP, o obecných požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle odstavce 3 až 6. Uvedené odstupy

mezi stavbami pro bydlení neplatí pro jednotlivé stavby umístované v prolukách. Obdobně se určují odstupy od staveb nebytových.

Smyslem uvedeného ustanovení je nastolit takové odstupové vzdálenosti, aby zejména nedošlo ke stísněnému kontaktu vzájemně protilehlých oken obytných místností jak z hlediska zachování soukromí, tak i z hlediska osvětlení bytových místností. Při stávající zástavě dané lokality není dosažení odstupových vzdáleností uvedených ve vyhlášce při jakékoliv úpravě domu čp. 307 možné. Stávající odstupové vzdálenosti existující mezi domy žalobce a domem čp. 307 nemůže zhoršit přístavba domu do vnitřního traktu dvora umístěná ve vzdálenosti 3,49 m od společné hranice pozemku vlastníka domu čp. 307 s pozemkem ulice U Dvora. Navrhovaná nástavba 1 NP a podkroví již vůbec nemůže zhoršit nyní existující odstupové vzdálenosti a dále nemůže změnit ani fakt, že již za stávající situace a při stávajících odstupových vzdálenostech domů bez ohledu na změnu stavby, jsou v protilehlých stěnách domů umístěna okna. Uvedené bylo důvodem, proč stavební úřad s odkazem na poměry v ulici dané historickým vývojem zástavby již v současné době stísněné a nevyhovující vyhlášce č. 26/1999 Sb. nenalezl v novém stavu – změny stavby parametry, které by porušily požadavky na odstupové vzdálenosti dle citované vyhlášky, a proto nenalezl důvod, proč by při nezměněných odstupových vzdálenostech nemohl vyhovět žadateli o stavební úpravu činžovního domu, která nejenže majitelům domů nezhorší pohledovost do protilehlých stěn, ale která nebude mít dle doporučujících ČSN ani nepřípustné dopady na osvětlení části domu žalobce ve styčné délce 2,1 m.

Soud proto sice přisvědčil námitkám žalobce, že povolení výjimky z odstupových vzdáleností musí být odůvodněné, nepřisvědčil mu však v tom, že by v tomto případě povolení výjimky odůvodněno nebylo a že by povolení výjimky přineslo zhoršení pohody bydlení v domě žalobce. Stavební úřad i žalovaný relevantní důvody pro povolení výjimky našly právě v tom, co v žalobě jako příklad pro výjimečné porušení požadavků na odstupové vzdálenosti nabízí žalobce, totiž že jde o místo, kde dodržení ustanovení vyhlášky poměry stávající stavby neumožňují. Jestliže stávající poměry stavby znamenají, že požadavky na odstupové vzdálenosti dle cit. vyhlášky nejsou v daném místě dodrženy, pak tím spíše při změně stavby, která vůbec nespočívá v prostorovém přiblížení se k sousednímu objektu a v porušení stávajících odstupů, se lze stěžít dovolávat čl. 8 odst. 2 citované vyhlášky. Protože však je stavební úřad při povolování staveb vázán platnými právními předpisy a žádost o výjimku byla podána, nemohl stavební úřad nejít cestou rozhodování o výjimce. Proto nezbylo, než aby tak učinil rozhodnutím podle § 169 odst. 2 stavebního zákona o povolení výjimky z ust. čl. 8 odst. 2 vyhlášky, byť toto rozhodnutí vzhledem k poměrům v daném místě v konečném důsledku vyznívá pouze formálně. Stavební úřad a potažmo žalovaný také náležitě odůvodnily, proč povolená výjimka za stávajících poměrů zástavě daného místa i při územním záměru nástavby a přístavby objektu čp. 307, nepřiměřeně nezhorší parametry osvětlení a možnost oslunění domu žalobce, jak bylo uvedeno výše. I když lze přisvědčit žalobci v tom, že zájmy chráněné ust. čl. 8 odst. 2 vyhlášky nelze redukovat pouze na problematiku osvětlení a oslunění, soud ve sporu mezi žalobcem a správními orgány nenalezl argumentaci k jinému konkrétnímu právu žalobce dotčenému nedodržením odstupových vzdáleností, když v tomto směru zhoršení pohody bydlení žalobce soustředil do námitky narušení urbanistického a architektonického charakteru prostředí, jehož posouzení náleželo dotčeným orgánům státní správy.

Stavební úřad a žalovaný konečně ani nepochybily, pokud zamítly žádost žadatele o výjimky z ust. čl. § 23 odst. 2, čl. 24 odst. 2 a čl. 24 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. V rozhodnutí správních orgánů obou stupňů bylo náležitě vysvětleno, o jaké výjimky bylo žádáno při předložení původního územního záměru a po předložení upraveného územního záměru z března 2009, kdy žadatel soustředil údaje k zahrnutí svých požadavků do režimu rozhodování o výjimce z ust. § 8 odst. 2 vyhlášky nejen z hlediska odstupových vzdáleností, ale i otázek osvětlení a oslunění, jichž se měly týkat žádosti o výjimky podle čl. § 23 odst. 2, čl. 24 odst. 2 a čl. 24 odst.

1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. Správní orgány obou stupňů tak posoudily rozhodování o výjimkách podle čl. § 23 odst. 2, čl. 24 odst. 2 a čl. 24 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. za nadbytečné a podání žádosti v tomto směru za neodůvodněné, neboť požadavky žadatele byly vyčerpány rozhodováním o výjimce z čl. 8 odst. 2 vyhlášky z hlediska odstupových vzdáleností a správní orgány je vypořádaly na základě svých zjištění polohy domů a studie osvětlení a oslunění. Ostatně sám žalobce v podané žalobě poukazuje na to, že rozhodování o výjimce z čl. 8 odst. 2 vyhlášky zahrnuje širší hlediska a soud mu v tomto dává za pravdu. Protože z rozhodování správních orgánů obou stupňů o výjimkách dle výroku I. a II. územního rozhodnutí ve spojení s odůvodněním územního rozhodnutí i napadeného odvolacího rozhodnutí nevyplývá žádná zmatečnost řízení a rozhodování o výjimkách, soud ani v tomto směru nenalezl žádné vady, které by odůvodňovaly zrušení napadeného rozhodnutí.

Na základě všech shora uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že územní rozhodnutí i napadené odvolací rozhodnutí nejsou v umístění stavebního záměru nepřezkoumatelná, nebyla vydána v rozporu s namítanými ustanoveními vyhl. č. 26/1999 Sb. a stavebního zákona, týkajícími se požadavků na umísťování staveb, netrpí zmatečností a jsou náležitě odůvodněna. Proto soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu, žádné náklady soudního řízení nevznikly.

O nákladech osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 5, věty první s.ř.s. Osobě zúčastněné nebyla soudem uložena žádná povinnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. srpna 2013

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.